

Jeesus, meidän uskollinen veljemme

”Nämä lapset ovat ihmisiä, lihaa ja verta, ja siksi hänkin tuli ihmiseksi, heidän kaltaisekseen. Siten hän kykeni kuolemallaan riistämään vallan kuoleman valtiaalta, Saatanalta[.]” (Hepr. 2:14.)

Avaintekstit:

3. Moos. 25:25–27;
Hepr. 2:14–16;
Hepr. 11:24–26;
1. Kor. 15:50;
Hepr. 5:8, 9;
Hepr. 12:1–4.

Heprealaiskirjeen ensimmäinen luku puhuu Jeesuksesta Jumalan Poikana, enkeleiden hallitsijana ja Jumalan kirkkauden säteilynä ja hänen olemuksensa kuvana (Hepr. 1:3). Heprealaiskirjeen toisessa luvussa Jeesus on Ihmisen Poika, joka tehtiin enkeleitä alempiarvoiseksi ja joka otti päälleen ihmisluonnon sen kaikessa hauraudessa, jopa kuolemaan asti (Hepr. 2:7).

Heprealaiskirjeen ensimmäisessä luvussa Jumala sanoo Jeesuksesta: ”Sinä olet minun Poikani – -.” (Hepr. 1:5.) Luvussa 2 Jeesus viittaa ihmisiin veljinään (Hepr. 2:12).

Heprealaiskirjeen ensimmäisessä luvussa Isä ilmoittaa Pojan olevan jumalallinen hallitsija (Hepr. 1:8–12). Luvussa kaksi Poika vakuuttaa uskollisuuttaan Isää kohtaan (Hepr. 2:13a).

Heprealaiskirjeen ensimmäisessä luvussa Jeesus on jumalallinen Herra, Luoja, ylläpitäjä ja hallitsija. Luvussa kaksi Jeesus on ihminen, joka on armollinen ja uskollinen ylipappi.

Yhteenvetona voidaan sanoa, että Jeesus kuvataan uskollisena ja armollisena veljenä teksteissä, joissa puhutaan Pojasta ikuisen Luojan, Jumalan, perimmäisenä ilmentymänä (Hepr. 1:1–4).

VELI LUNASTA- JANA

Lue 3. Moos. 25:25-27, 47-49. Kuka saattoi lunastaa ihmisen, joka oli menettänyt omaisuutensa tai vapautensa köyhyyden tähden?

Mooseksen laissa määrättiin, että kun henkilö oli niin köyhä, että hänen täytyi selviytyäkseen myydä omaisuutensa tai itsensä, hän oli oikeutettu saamaan omaisuutensa tai vapautensa takaisin joka viidentenäkympmenentenä vuotena eli riemuvuotena. Riemuvuosi oli suuri sapattivuosi, jolloin velat annettiin anteeksi, maaomaisuus palautettiin oikeille omistajilleen ja vangit julistettiin vapaiksi.

Viisikymmentä vuotta oli kuitenkin pitkä aika odottaa. Siksi Mooseksen laissa määrättiin, että myös lähiomainen saattoi maksaa jäljellä olevan velan ja näin lunastaa sukulaisensa pulasta paljon aiemmin.

Lisäksi lähisukulainen takasi sen, että oikeus toteutui silloin, kun joku murhattiin. Hän oli velvoitettu verikostoon ja hänen tehtävänään oli ottaa kiinni lähisukulaisensa murhaaja ja rangaista tätä (4. Moos. 35:9-15).

Lue Hepr. 2:14-16. Miten Jeesusta ja meitä kuvataan tässä katkelmassa?

Katkelma kuvaa meidät Paholaisen orjiksi mutta Jeesuksen Lunastajaksemme. Kun Aadam teki syntiä, ihmiset joutuivat Paholaisen vallan alle. Tämän seurauksena meillä ei ollut voimaa vastustaa syntiä (Room. 7:14-24). Ja vielä pahempaa, rikkomuksistamme oli säädetty kuolemanrangaistus, jota emme kyenneet maksamaan (Room. 6:23). Niinpä tilanteemme oli selvästikin toivoton.

Jeesus kuitenkin otti ihmisluonnon ja tuli lihaksi ja vereksi, kuten mekin. Hän tuli meidän lähisukulaiseksemme ja lunasti meidät. Hän ei hävennyt kutsua meitä veljikkeksi (Hepr. 2:11).

Paradoksaalisesti ottamalla meidän luontomme ja lunastamalla meidät Jumala paljasti myös oman jumalallisen luonteensa. Vanhassa testamentissa Israelin todellinen lunastaja ja heidän lähin sukulaisensa on Jahve (esim. Ps. 19:15; Jes. 41:14; 43:14; 44:22; Jer. 31:11, VKR; Hoos. 13:14 VKR).

EI HÄVENNYT KUTSUA HEITÄ VELJIKSEEN

Heprealaiskirjeessä sanotaan, että Jeesus ei hävennyt kutsua meitä veljikseen (Hepr. 2:11). Sen lisäksi, että Jeesus oli yhtä Jumalan kanssa, hän otti meidätkin osaksi perhettään. Tällainen solidaarisuus oli vastakohta sille julkiselle häpäisylle, josta Heprealaiskirjeen lukijat olivat kärsineet yhteisöissään (Hepr. 10:33).

Lue Hepr. 11:24-26. Millä tavoin Mooseksen päätökset ovat esikuvia siitä, mitä Jeesus teki meidän hyväksemme?

Oletko miettinyt, mitä se merkitsi Moosekselle, että häntä kutsuttiin faraon tyttären pojaksi? Mooses oli voimallinen henkilö sen ajan voimallisimmassa valtakunnassa. Hän sai korkeimman siviili- ja sotilaskoulutuksen, ja hänestä tuli merkittävä persoona. Stefanos sanoo, että Mooses oli ”voimallinen sanoissa ja teoissa” (Ap. t. 7:22, VKR). Ellen White sanoo, että hän oli ”Egyptin armeijan suosiossa” ja että farao ”oli päättänyt tehdä tyttärensä ottopojasta valtaistuimensa perijän” (1AO 229.) Kuitenkin Mooses luopui kaikista etuoikeuksistaan valitessaan samaistua israelilaisiin, orjakansa, jolla ei ollut koulutusta eikä valtaa.

Lue Matt. 10:32, 33; 2. Tim. 1:8, 12 ja Hepr. 13:12-15. Mitä Jumala pyytää meiltä?

Tämä oli osa Heprealaiskirjeen lukijoiden ongelmaa. Kärsittyään vainoista ja hylkäämisistä monet heistä olivat alkaneet hävetä Jeesusta ja olivat tekojensa kautta vaarassa julkisesti häpäistä häntä kunnioittamisen sijaan (Hepr. 6:6). Siksi Paavali jatkuvasti kutsuu lukijoitaan pysymään tunnustuksessa ja toivossa (Hepr. 4:14; 10:23).

Jumala haluaa meidän tunnustavan Jeesuksen Jumalaksemme ja veljeksemme. Lunastajanamme Jeesus on maksanut velkamme; veljenämme hän on osoittanut meille, miten meidän tulee elää, jotta mukautuisimme hänen ”Poikansa kaltaisiksi, niin että hänen Poikansa olisi esikoinen suuresa veljesjoukossa” (Room. 8:29).

Jeesus päätti ottaa meidät ”sisaruksikseen”. Miksi se, mitä Jeesus teki, oli paljon alentavampaa hänelle kuin se, mitä Mooses teki?

**LIHAA JA
VERTA
KUTEN
MEKIN**

Heprealaiskirjeessä sanotaan, että Jeesus otti ihmisluonnon, oli se, että hän voisi edustaa meitä ja kuolla puolestamme (Hepr. 2:9, 14-16; 10:5-10). Tässä on pelastussuunnitelman perusta ja ainoa toivomme ikuisesta elämästä.

Lue Matt. 16:17; Gal. 1:16, VKR; 1. Kor. 15:50 ja Ef. 6:12, VKR. Mihin ihmisluonnon puutteisiin jakeissa mainittu ilmaisu "liha ja veri" viittaa?

Ilmaus "liha ja veri" korostaa ihmisen haurautta ja heikkoutta (Ef. 6:12, VKR), hänen ymmärryksen puutettaan (Matt. 16:17; Gal. 1:16, VKR) ja kuoleman alaisuuttaan (1. Kor. 15:50). Heprealaiskirjeessä sanotaan, että Jeesuksen "oli tultava joka suhteessa veljiensä kaltaiseksi" (Hepr. 2:17). Tämä tarkoittaa, että Jeesuksesta tuli täysin ihminen. Hän ei vain näyttänyt tai vaikuttanut ihmiseltä; hän todella oli ihminen, yksi meistä.

Jeesus kuitenkin erosi meistä synnin suhteen. Ensinnäkin Jeesus ei tehnyt syntiä (Hepr. 4:15). Toiseksi Jeesuksella oli ihmisluonto, joka oli "pyhä, viaton, tahration, syntisistä erotettu" (Hepr. 7:26, VKR). Olemme kaikki tehneet syntiä ja meillä kaikilla on pahoja taipumuksia. Synnin orjuutemme nousee syvältä omasta luonnostamme. Ihminen on turmeltunut, "synnin orjaksi myyty" (Room. 7:14; ks. myös Room. 7:15-20). Ylpeys ja muut synnilliset vaikuttimet usein tahraavat jopa hyvät tekemme. Jeesuksen luonnetta synti ei tahraanut. Näin asian täytyi olla. Jos Jeesus olisi meidän tavallamme ollut turmeltunut ja synnin orjaksi myyty, hänkin olisi tarvinnut Pelastajaa. Sen sijaan Jeesus tuli Pelastajana ja uhrasi itsensä puolestamme Jumalalle tahrattomaksi uhriksi (Hepr. 7:26-28; 9:14).

Jeesus tuhosi Paholaisen vallan kuolemalla synnittömänä uhrina meidän syntiemme tähden mahdollistaen näin meille anteeksiannon ja sovinnon Jumalan kanssa (Hepr. 2:14-17). Jeesus myös mursi synnin vallan antamalla meille voiman elää vanhurskasta elämää. Tämän hän toteutti lupauksessaan kirjoittaa lakinsa sydämeemme (Hepr. 8:10). Jeesus on siis kirkistanut vihollisen ja tosi asiassa vapauttanut meidät palvelemaan elävää Jumalaa (Hepr. 9:14). Paholaisen lopullinen tuho tapahtuu viimeisellä tuomiolla (Ilm. 20:1-3, 10).

Kun meillä on lupaus voitosta Jeesuksessa, miksi niin monet meistä silti kamppailevat synnin kanssa?

KÄRSI- MYSTEN KAUTTA TÄYDELLI- SEKSI

Lue Hepr. 2:10, 17, 18 ja Hepr. 5:8, 9. Mikä tarkoitus kärsimyksellä oli Jeesuksen elämässä?

Jumala teki Jeesuksen "kärsimysten kautta täydelliseksi". Tämä on hämmästyttävä ilmaus, sillä sanottiinhan Jeesuksesta, että hän on "Jumalan sädehtivä kirkkaus, hänen olemuksensa kuva" (Hepr. 1:3) ja että hän on synnitön, virheetön, tahraton ja pyhä (Hepr. 4:15; 7:26-28; 9:14; 10:5-10). Jeesuksen ei siis tarvinnut nujertaa itsessään minkäänlaista moraalista tai eettistä epätäydellisyyttä. Hän oli täydellinen sekä moraalisesti että eettisesti.

Heprealaiskirjeessä sanotaan kuitenkin, että Jeesus kävi läpi "täydellistymisen" prosessin, joka tarjosi hänelle keinot pelastaa meidät. Jeesuksen tuleminen täydelliseksi tarkoitti sitä, että hänet varustettiin meidän Vapahtajaksemme.

1. Jeesus tuli täydelliseksi kärsimysten kautta, jotta hänestä voisi tulla pelastuksemme päämies (Hepr. 2:10, VKR). Hänen piti kuolla uhrina, jotta Isällä olisi lailliset valtuudet pelastaa meidät. Jeesus oli täydellinen uhri, ainoa mahdollinen. Jumalana hän voisi tuomita meidät; mutta uhrinsa tähden hän voi myös pelastaa meidät.

2. Jeesus oppi kuuliaisuuden kärsimysten kautta (Hepr. 5:8). Kuuliaisuus oli välttämätöntä kahdesta syystä. Ensinnäkin se teki Jeesuksen uhrista hyväksyttävän (Hepr. 9:14; 10:5-10). Toiseksi Jeesuksen kuuliaisuus kärsimyksissä mahdollisti sen, että hänestä tuli esimerkkinne (Hepr. 5:9). Hän oppi kuuliaisuuden, koska ei ollut aiemmin kokenut sitä. Ketä hänen Jumalana olisi pitänyt totella? Ikuisena Poikana, joka on yhtä Jumalan kanssa, häntä itseään toteltiin maailman-kaikkeuden hallitsijana. Siksi Jeesus ei edennyt tottelemattomuudesta kuuliaisuuteen, vaan täysivaltaisuudesta ja yliheruudesta alistumiseen ja kuuliaisuuteen. Ylhäisestä Jumalan Pojasta tuli kuuliasinen Ihmisen Poika.

Kiusausten kärsiminen ja niiden voittaminen tekivät Jeesuksesta armollisen ja uskollisen ylipapin (Hepr. 2:17, 18). Kärsimys ei tehnyt hänestä armollisempaa. Päinvastoin, juuri armollisuutensa tähden hän alun alkaenkin tarjoutui kuolemaan pelastaakseen meidät (Hepr. 10:5-10; vrt. Room. 5:7, 8). Kärsimysten kautta Jeesuksen veljellisen rakkauden todellisuus ilmaistiin ja paljastettiin totuudenmukaisesti.

Miten opimme kestämään elämän tragedioita?

VELI ESIMERK- KINÄ

Toinen syy, miksi Jeesus otti ihmisluonnon ja eli keskuudessamme, jotta voisi olla esimerkkinme – ainoa, joka voi toimia meille mallina siitä, mikä on oikea tapa elää Jumalan edessä.

Lue Hepr. 12:1-4. Miten meidän tulisi juosta kristillisen elämän kilpajuoksu?

Tekstissä Jeesusta kutsutaan uskomme perustajaksi ja täydelliseksi tekijäksi. Kreikan kielen sana *arkhegos* ('perustaja') voidaan kääntää myös sanalla 'uranuurtaja'. Jeesus on juoksukilpailumme uranuurtaja siinä mielessä, että hän juoksee kaikkien uskovien edellä. Hepr. 6:20 (VKR) kutsuu Jeesusta edelläjuoksijaksemme. Ilmaus "täydelliseksi tekijä" tuo esiin ajatuksen siitä, että Jeesus oli osoittanut uskoa Jumalaan puhtaimmassa mahdollisessa muodossa. Hän on ensimmäinen, joka on juossut kilpailumme menestyksekkäästi näyttäen samalla, mistä uskon elämässä on kyse ja millaista se täydellisimmillään on.

Hepr. 2:13 sanotaan: "Minä turvaan Herraan", ja edelleen: "Tässä me olemme, minä ja lapset, jotka Jumala minulle antoi." Tässä Jeesus sanoo panevansa luottamuksensa Jumalaan. Sanoilla viitataan kohtaan Jes. 8:17, 18.

Jesaja lausui nämä sanat, kun hänen maansa yllä leijui hyökkäyksen uhka Pohjois-Israelista ja Syyriasta (Jes. 7:1, 2). Jesajan usko oli suuri vastakohta kuningas Ahasin uskon puutteelle (2. Kun. 16:5–18). Jumala oli kehottanut Ahasia luottamaan häneen ja pyytämään häneltä merkkiä, jonka hän antaisi (Jes. 7:1–11). Jumala oli jo luvannut Ahasille, Daavidin pojalle, että hän varjेलisi tätä omana poikanaan. Nyt Jumala armollisesti tarjoutui vahvistamaan tuon lupauksen Ahasille merkin kautta. Ahas kuitenkin kieltäytyi pyytämästä merkkiä ja sen sijaan lähetti sanansaattajia Tiglatpileserin, Assyrian kuninkaan, luo sanoen: "Minä olen sinun palvelijasi ja sinun poikasi." (2. Kun. 16:7, VKR.) Kuinka surullista! Ahas oli mie-luummin Tiglatpileserin poika kuin Jumalan poika.

Jeesus kuitenkin pani luottamuksensa Jumalaan ja hänen lupaukseensa, että tämä panisi hänen vihollisensa hänen jalkojensa alle (Hepr. 1:13; 10:12, 13). Jumala on antanut tämän saman lupauksen meille. Uskotaan siihen (Room. 16:20).

KERTAUS

Lisäaineistoa: Hepr. 2:13 sisältää Jeesuksen Isälleen lausumat koskien veljiään: ”Tässä me olemme, minä ja lapset, jotka Jumala minulle antoi.” Patrick Gray esittää, että Jeesus kuvataan tässä veljiensä vartijana. Roomalainen *tutela impuberum* -järjestelmä määräsi, että isän kuollessa ”tuutori, joka oli usein vanhempi veli, otti vastuun alaikäisistä lapsista ja heidän perinnöstään, kunnes nämä tulivat täysi-ikäisiksi. Näin tehostettiin vanhemman veljen luonnollista velvollisuutta huolehtia nuoremmista sisaruksistaan.” - *Godly Fear: The Epistle of the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition* (Atlanta: Society of Biblical Literature, 2003), s. 126. Tämä selittää sen, miksi Heparalaiskirjeessä meistä puhutaan sekä Jeesuksen sisaruksina että hänen lapsinaan. Vanhempana veljenämme Jeesus on meidän tuutorimme, meidän huoltajamme ja suojelijamme.

”Kristus tuli maailmaan ihmiseksi. Hän seisoo ihmisten edustajana näyttääkseen Paholaista vastaan käydyssä taistelussa, että ihminen sellaisena, joksi Jumala hänet loi, ja yhteydessä Isään ja Poikaan, voi totella jokaista jumalallista vaatimusta.” (1SM 253.)

”Elämällään ja opetuksillaan Kristus on antanut täydellisen esikuvan siitä epäitsekästä palveluksesta, joka on lähöisin Jumalasta. Jumala ei elä itselleen. Luomalla maailman ja ylläpitämällä kaikkia luotujaan hän jatkuvasti palvelee toisia. 'Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin' (Matt. 5:45). Tämän palvelemisen ihanteen Jumala on antanut Pojalleen. Jeesus asetettiin koko ihmiskunnan eteen, jotta hän esimerkiksi opettaisi, mitä palveleminen merkitsee.” (5AO 204.)

Keskustelunaiheita:

1. Heparalaiskirjeessä kerrotaan, että Jeesuksesta tuli meidän veljemme, jotta hän voisi pelastaa meidät. Mitä se tarkoittaa sen suhteen, mitä Jumala teki pelastaakseen meidät? Miksi selän kääntäminen tälle ihmeelliselle todellisuudelle olisi niin surullinen virhe?

2. Miksi meidän kannaltamme on tärkeää, ettei Jeesus syntynyt synnin orjaksi (Room. 7:14)? Ajattele Moosesta ja sitä, miksi israelilaisille oli tärkeää, ettei Mooses ollut heidän taapaansa orja. Miten kertomus Mooseksesta auttaa meitä ymmärtämään edes vähän siitä, mitä Jeesus on tehnyt meidän hyväksemme?